

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)
7. december 1995 ^{*}

I sag C-472/93,

angående en anmodning, som Pretura di Lecce (Italien) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Luigi Spano m.fl.

mod

1) Fiat Geotech SpA

2) Fiat Hitachi Excavators SpA (det tidligere Fiat Hitachi Construction Equipment SpA),

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 77/187/EØF af 14. februar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter (EFT L 61, s. 26),

har

^{*} Processprog: italiensk.

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af J.-P. Puissochet (refererende dommer), som fungerende afdelingsformand, og dommerne J.C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, P. Jann og L. Sevón,

generaladvokat: G. Cosmas
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

- sagsøgerne i hovedsagen, Spano m.fl., ved advokaterne Francesco Galluccio Mezio og Giuseppe Galluccio, Lecce
- de sagsøgte i hovedsagen, Fiat Geotech og Fiat Hitachi Excavators, ved advokat Cataldo Motta, Lecce, advokaterne Germano Dondi og Renzo Maria Morresi, Bologna, og advokat Alberto Dal Ferro, Vicenza
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Nicola Anecchino, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og José Juste Ruiz, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 29. juni 1995 er afgivet mundtlige indlæg af Spano m.fl. ved advokaterne Francesco Galluccio Mezio og Giuseppe Galluccio, af selskaberne Fiat Geotech og Fiat Hitachi Excavators ved advokaterne Germano Dondi, Renzo Maria Morresi og Alberto Dal Ferro, og af Kommissionen ved Nicola Anecchino og Horstpeter Kreppel, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 17. oktober 1995,

afsagt følgende

Dom

- 1 Ved kendelse af 2. december 1993 indgået til Domstolens Justitskontor den 17. december 1993 har Pretura di Lecce i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 77/187/EØF af 14. februar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter (EFT L 61, s. 26, herefter »direktivet«).
- 2 Dette spørgsmål er blevet rejst under en sag, som Spano og flere andre arbejdstagere har anlagt mod selskaberne Fiat Geotech og Fiat Hitachi Construction Equipment, senere Fiat Hitachi Excavators (herefter »Fiat Hitachi«), og som vedrører anvendelsen af den faglige virksomhedsaftale, der den 11. november 1992 blev indgået mellem Fiat Geotech på den ene side og de faglige organisationer, der er tilsluttet de forbund, som på landsplan repræsenterer et flertal af arbejdstagere, samt de forskellige fagpolitiske virksomhedsafdelinger på Fiat Geotech's fabrik i Lecce på den anden side (herefter »aftalen«).
- 3 Aftalen, der skulle være et bidrag til løsningen af det strukturproblem, som et for stort antal beskæftigede som følge af det betydelige fald i efterspørgslen efter entreprenørmateriel havde givet anledning til, blev indgået i henhold til den fagpolitiske samrådsprocedure, der er fastsat i artikel 47 i lov nr. 428 af 29. december 1990 om bestemmelser til opfyldelse af forpligtelser som følge af Italiens

medlemskab af De Europæiske Fællesskaber — fællesskabslov for 1990 (herefter »1990-loven«) (GURI, supplemento nr. 10, 1991).

- 4 Ved artikel 47 i 1990-loven ændres den lovgivning, hvorved direktivet gennemføres i italiensk ret. Artiklens stk. 5 indfører en undtagelse fra artikel 2112 i den italienske codice civile, hvorefter ansættelsesforhold i tilfælde af virksomhedsoverførsel fortsættes i forhold til den nye ejer og arbejdstagernes rettigheder i henhold til ansættelsesforholdet bevares.
- 5 Nævnte stk. 5 indeholder følgende bestemmelse:

»Når overførsel af virksomheder eller produktionsenheder, for hvilke CIPI har truffet afgørelse om, at der foreligger en virksomhedskrise, jf. artikel 2, stk. 5, litra c), i lov nr. 675 af 1977 — eller af virksomheder, der enten er erklæret konkurs eller omfattet af en godkendt konkurslignende procedure, hvorved dens aktiver skal realiseres, eller af virksomheder, for hvilke der er offentliggjort dekret om tvungen administrativ likvidation, eller som er omfattet af ordningen om særlig administration, og når der ikke er truffet bestemmelser om fortsættelse af driften, eller denne er blevet afbrudt, og der i henhold til den i de foregående stykker omhandlede samrådsprocedure er opnået en — eventuel delvis — opretholdelse af beskæftigelsen, er de arbejdstagere, der fortsætter i arbejdsforholdet i forhold til erhververen, ikke omfattet af artikel 2112 i codice civile, medmindre de i aftalen fastsatte ansættelsesvilkår er gunstigere. Ved nævnte aftale kan det desuden bestemmes, at overførslen ikke vedrører overskydende personale, og at dette helt eller delvis forbliver ansat hos overdrageren.«

- 6 Når Comitato di ministri per il coordinamento della politica industriale (ministerielt udvalg for samordning af industripolitikken, herefter »CIPI«) i henhold til artikel 2, stk. 5, litra c), i lov nr. 675 af 12. august 1977 om foranstaltninger med henblik på samordning af industripolitikken, strukturomlægning, omstilling og udvikling af sektoren (herefter »1977-loven«) har konstateret, at der foreligger en virksomhedskrise, kan vedkommende virksomheds arbejdstageres aflønning helt

eller delvist ske gennem Cassa integrazione guadagni — gestione straordinaria (lønudligningsfond — særlig afdeling, herefter »CIGS«).

7 Aftalen inden for Fiat Geotech indeholdt følgende vedtagelser:

- a) overførsel af produktionsenheden i Lecce til Fiat Hitachi, der var blevet stiftet med henblik på overtagelse af enheden og produktionens fortsættelse (eventuelt i mindre omfang) fra den 1. januar 1993
- b) Fiat Geotech's indgivelse af ansøgning om, at de kompetente myndigheder fastslår, at der for fabrikken i Lecce, jf. artikel 2, stk. 5, litra c), i 1977-loven foreligger en virksomhedskrise af særlig social betydning i betragtning af de lokale beskæftigelsesforhold og produktionssituationen i sektoren
- c) overførsel til Fiat Hitachi af 600 af de 1 335 arbejdstagere på enheden i Lecce i henhold til artikel 47, stk. 5, i 1990-loven. Disse 600 arbejdstagere skulle vælges på grundlag af de behov af teknisk, organisatorisk og produktionsmæssig art, som overtagerselskabet måtte have
- d) de resterende 755 arbejdstageres forbliven i ansættelse hos Fiat Geotech som ansatte med lønkompensation fra CIGS; sagsøgerne i hovedsagen tilhørte denne gruppe.

8 Sagsøgerne i hovedsagen forblev i henhold til aftalen ansat hos Fiat Geotech og modtog fuld lønkompensation fra CIGS fra den 1. januar 1993.

- 9 Sagsøgerne, der frygtede, at de ville blive afskediget efter udløbet af den periode, i hvilken de havde ret til lønkompensation gennem CIGS, har under en ved Pretura di Lecce anlagt sag nedlagt påstand om, at det fastslås, at aftalen er ugyldig, samt om, at deres arbejdsforhold overføres til erhververen af enheden i Lecce, Fiat Hitachi, i medfør af artikel 2112 i codice civile.
- 10 De sagsøgte i hovedsagen, Fiat Geotech og Fiat Hitachi, har gjort gældende, at aftalen var gyldig, idet den var afsluttet i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 47, stk. 5, i 1990-loven.
- 11 Den nationale ret har derefter ment at måtte tage stilling til sidstnævnte bestemmelses lovlighed efter direktivet, i det omfang automatisk fortsættelse af arbejdsforholdet hos erhververen efter denne bestemmelse principielt er udelukket.
- 12 Den nationale ret har navnlig anført, at Domstolen ganske vist har fastslået, at direktivet ikke finder anvendelse på overførsler af virksomheder, der sker inden for rammerne af procedurer, der har til formål at realisere overdragerens aktiver med henblik på fyldestgørelse af kreditorerne, men at overførsel af en kriseramt virksomhed efter artikel 2, stk. 5, litra c), i 1977-loven vedrører virksomhedsdele eller enkelte fabriksanlæg, der tilhører virksomheder, hvis aktiv/passiv balance er langt mindre kritisk end tilfældet er for virksomheder, der er blevet erklæret konkurs eller behandles efter tilsvarende procedurer, for i virksomhedsdele eller fabriksanlæg af nævnte type viderefører erhververen i realiteten driften uden afbrydelser af betydning af produktionen, og navnlig med udsigt til, at virksomheden konkret kan bringes på fode, hvad navnlig det forhold, at virksomheden har forelagt CIPI saneringsplaner med henblik på at opnå en afgørelse om, at der foreligger virksomhedskrise med den deraf følgende adgang for de ansatte til at opnå lønkompensation, er et udtryk for.

13 Pretura di Lecce har derfor besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

- »a) Skal bestemmelserne i direktiv 77/187 (og navnlig direktivets artikel 3, stk. 1), fortolkes således, at de finder anvendelse på overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter til en anden indehaver som følge af overdragelse eller fusion, også når den virksomhed eller produktionsenhed, der overdrages, er en virksomhed eller en produktionsenhed, for hvilken der er truffet afgørelse om, at der foreligger en virksomhedskrise, jf. bestemmelserne i artikel 47, stk. 5, i italiensk lov nr. 428 af 29. december 1990?
- b) Eller gælder den undtagelse fra bestemmelserne i direktiv 77/187, der er fastlagt i Domstolens praksis for tilfælde, hvor overførslen vedrører virksomheder, der er erklæret konkurs eller omfattet af konkurslignende procedurer, og hvis drift det ikke er vedtaget at fortsætte, også når overførslen vedrører virksomheder, bedrifter eller produktionsenheder (der hverken er erklæret konkurs eller omfattes af konkurslignende procedurer), for hvilke der er truffet afgørelse om, at der foreligger en virksomhedskrise, (jf. artikel 47, stk. 5, i lov nr. 428 af 1990)?«

Spørgsmålet om, hvorvidt den præjudicielle anmodning kan admitteres

•

14 Fiat Geotech og Fiat Hitachi har gjort gældende, at det præjudicielle spørgsmål fra den forelæggende ret ikke kan admitteres af tre grunde. Det er for det første uden betydning for en stillingtagen til parternes påstande og argumenter i sagen for den nationale ret, hvori virksomhedsaftalens gyldighed er blevet bestridt på grundlag af forskellige bestemmelser i national ret, der falder uden for direktivets anvendelsesområde. Endvidere har den nationale ret rejst det præjudicielle spørgsmål ex officio

under tilsidesættelse af gældende italiensk ret. Endelig kan den nationale ret under alle omstændigheder ikke anvende direktivets bestemmelser i hovedsagen, der udelukkende verserer mellem private borgere.

- 15 Der skal vedrørende det første af disse argumenter henvises til Domstolens faste praksis, hvorefter det udelukkende tilkommer de nationale retsinstanser, for hvem en tvist er indbragt, og som har ansvaret for den retslige afgørelse, som skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere, såvel om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at de kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, de forelægger Domstolen. En afvisning fra realitetsbehandling af en anmodning fra en national retsinstans er mulig, hvis det viser sig, at den fortolkning af fællesskabsretten eller den efterprøvelse af en fællesskabsretlig bestemmelses gyldighed, som den pågældende retsinstans har anmodet om, åbenbart savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand (jf. navnlig dom af 3.3.1994, forenede sager C-332/92, C-333/92 og C-335/92, *Eurico Italia m.fl.*, Sml. I, s. 711, præmis 17). I den foreliggende sag er den fortolkning af fællesskabsretten, som den nationale retsinstans har anmodet om, ganske klart ikke uden sammenhæng med genstanden for tvisten i hovedsagen, eftersom den er afgørende for anvendelsen i nævnte tvist af en nationalretlig bestemmelse, som de sagsøgte i hovedsagen har påberåbt sig.
- 16 Med hensyn til det andet argument bemærkes, at det også fremgår af Domstolens faste praksis (jf. nævnte *Eurico Italia m.fl.*-dom, præmis 13), at det efter den opgavemæssige fordeling, der består mellem Domstolen og de nationale retter, ikke tilkommer Domstolen at undersøge, om den kendelse, der forelægges den, er afsagt i overensstemmelse med de nationale bestemmelser vedrørende retternes sammensætning og virkemåde.
- 17 Vedrørende det tredje argument, der ligger på linje med den tvivl, som Kommissionen har givet udtryk for i sit indlæg vedrørende direktivets anvendelighed i tvisten i hovedsagen, bemærkes, at selv om Domstolens faste praksis går ud på, at et direktiv ikke i sig selv kan skabe forpligtelser for private, og at en direktivbestemmelse derfor ikke som sådan kan påberåbes over for sådanne personer (jf. navnlig dom af 14.7.1994, sag C-91/92, *Faccini Dori*, Sml. I, s. 3325, præmis 20), har Domstolen også fastslået, at den nationale ret ved anvendelsen af nationale

retsforskrifter, hvad enten de er ældre eller yngre end direktivet, er forpligtet til, i videst muligt omfang, at fortolke dem i lyset af direktivets ordlyd og formål og at fremkalde det med direktivet tilsigtede resultat og således handle i overensstemmelse med traktatens artikel 189, stk. 3 (jf. nævnte Faccini Dori-dom, præmis 26).

- 18 I tvisten i hovedsagen ønsker den nationale retsinstans imidlertid en afklaring af, i hvilket omfang nationale bestemmelser og navnlig artikel 2112 i codice civile kan anvendes i overensstemmelse med direktivet.
- 19 Det forelagte spørgsmål kan derfor admitteres.

Realiteten

- 20 Af forelæggelseskendelsens grunde fremgår det, at Pretura di Lecce med det præjudicielle spørgsmål ønsker en afgørelse af, om direktivet kan finde anvendelse på overførsel af en virksomhed, for hvilken der i henhold til artikel 2, stk. 5, litra c), i 1977-loven er truffet afgørelse om, at der foreligger en virksomhedskrise.
- 21 Sagsøgerne i hovedsagen og Kommissionen gør gældende, at virksomheder, for hvilke en sådan afgørelse er truffet, henhører under direktivets anvendelsesområde. De har gjort gældende, at Domstolens faste praksis, bl.a. i dom af 25. juli 1991 (sag C-362/89, D'Urso m.fl., Sml. I, s. 4105), går ud på, at det er formålet med den administrative eller retslige procedure, som en virksomheds bo behandles efter, der er afgørende for, om denne procedure er omfattet af direktivets anvendelsesområde. De har gjort gældende, at såfremt procedures formål er at afvikle virksomheden, finder direktivet ikke anvendelse. Er det derimod at bevare aktiverne og fortsætte virksomhedens drift, finder direktivet anvendelse. Sagsøgerne i hovedsagen og Kommissionen har i den forbindelse gjort gældende, at virksomheder, for

hvilke der i overensstemmelse med 1977-loven er truffet afgørelse om, at der foreligger en virksomhedskrise, er virksomheder, i hvilke en fortsættelse af driften er en mulighed, idet deres situation mht. økonomi og formue er mindre truet end tilfældet er for virksomheder, der er under konkurs eller underkastet konkursliggende procedurer med henblik på en afvikling af virksomheden.

- 22 Fiat Hitachi og Fiat Geotech har heroverfor gjort gældende, at Domstolen bl.a. i dom af 7. februar 1985 (sag 135/83, Abels, Sml. s. 469) og den nævnte D'Urso m.fl.-dom, har fastslået, at direktivet ikke finder anvendelse på virksomheder, der er under konkurs, eller hvis bo behandles inden for rammerne af tilsvarende procedurer, der gennemføres til sikring af andre end overdragerens eller erhververens interesser og således f.eks. virksomhedens kreditorers interesser. De har anført, at virksomheder, for hvilke der efter 1977-loven er truffet afgørelse om en virksomhedskrise, opfylder dette kriterium, idet overførsel af dem ikke sker blot ved aftale mellem overdrageren og erhververen, men også indebærer, at forvaltningen træffer afgørelse, og at de faglige organisationer giver deres godkendelse.
- 23 Disse selskaber har subsidiært gjort gældende, at artikel 47, stk. 5, i 1990-loven udgør en bestemmelse, som er gunstigere for arbejdstagerne i direktivets artikel 7's forstand. De har anført, at artikel 47, stk. 5, i 1990-loven begunstiger overførsel af virksomheder og begrænser antallet af afskedigelser, hvorved arbejdstagernes beskæftigelse beskyttes i overensstemmelse med direktivets formål.
- 24 Det er i Domstolens tidligere praksis fastslået, at det afgørende kriterium for bedømmelsen af, om en overførsel af en virksomhed, der er omfattet af en administrativ eller retslig procedure, er omfattet af direktivets anvendelsesområde, er det formål, der forfølges med den pågældende procedure (nævnte D'Urso m.fl.-dom, præmis 26).
- 25 Som anført af Kommissionen og sagsøgerne i hovedsagen fremgår det af Domstolens praksis, at direktivet ikke finder anvendelse på overførsler, der sker inden for rammerne af procedurer, der som f.eks. konkurs (jf. nævnte Abels-dom) eller tvungen administrativ likvidation efter italiensk rets bestemmelser (jf. nævnte

D'Urso m.fl.-dom) har til formål at realisere overdragerens aktiver, hvorimod det finder anvendelse på overførsel af virksomheder, der er omfattet af procedurer, der som »surséance van betaling« i nederlandsk ret (jf. nævnte Abels-dom) eller i italiensk ret særlig administration af større kriseramte virksomheder har til formål at fortsætte virksomhedens drift, når der er truffet beslutning om fortsættelse af virksomhedens drift, og denne beslutning fortsat står ved magt (jf. nævnte D'Urso m.fl.-dom).

- 26 Det fremgår af forelæggelseskendelsen og af de skriftlige svar på Domstolens spørgsmål, at den akt, hvorved der for en virksomhed træffes afgørelse om, at der foreligger en virksomhedskrise, har til formål at gøre det muligt at genoprette virksomhedens økonomiske og finansielle situation og navnlig at opretholde beskæftigelsen. CIPi's konstatering af, at der foreligger en virksomhedskrise, som baseres på både økonomiske og finansielle samt sociale vurderinger, forudsætter således, at der fremlægges en saneringsplan, der omfatter foranstaltninger med henblik på at løse beskæftigelsesproblemerne. På grundlag af en sådan konstatering kan virksomheden midlertidigt opnå, at aflønningen af samtlige eller en del af virksomhedens arbejdstagere sker gennem CIGS.
- 27 Den forelæggende ret har understreget, at de virksomheder, for hvilke CIPi træffer afgørelse om, at der foreligger en virksomhedskrise, er virksomheder, hvis formuesituation gør det muligt i alt væsentligt at videreføre driften, og som konkret har udsigt til at komme på fode.
- 28 En virksomhed, for hvilken der er truffet afgørelse om, at der foreligger en virksomhedskrise, er altså underkastet en procedure, der slet ikke har til formål at afvikle virksomheden, men tværtimod at begunstige en fortsættelse af dens aktiviteter med henblik på en senere overtagelse.

- 29 I modsætning til konkursprocedurer medfører afgørelsen om, at der foreligger en virksomhedskrise, navnlig ikke, at virksomheden underkastes retslig kontrol, økonomisk sættes under administration eller opnår henstand med betalingerne.
- 30 Det økonomiske og sociale formål med denne procedure kan hverken give en forklaring på eller en begrundelse for, at arbejdstagerne i virksomheden, når denne helt eller delvist overføres, skulle miste de rettigheder, som de har ifølge direktivet (jf. i lighed hermed den nævnte D'Urso m.fl.-dom, præmis 32).
- 31 Den af de sagsøgte i hovedsagen i deres indlæg påberåbte omstændighed, at anvendelsen af bestemmelserne i artikel 47, stk. 5, i 1990-loven forudsætter, at arbejdstagernes repræsentanter har godkendt, at de ansatte, eventuelt for en dels vedkommende, fortsætter i virksomheden, kan heller ikke bringe virksomhedens overførsel uden for anvendelsesområdet for direktivets bestemmelser.
- 32 Domstolen har nemlig tidligere i præmis 11 i nævnte D'Urso-m.fl.-dom, fastslået, at direktivets bestemmelser skal betragtes som præceptive i den forstand, at de ikke kan fraviges til ugunst for arbejdstagerne, dvs., at det for opnåelsen af de rettigheder, direktivet giver arbejdstagerne, er uden betydning, om overdrageren, erhververen, repræsentanter for arbejdstagerne eller arbejdstagerne selv har givet deres samtykke, for de sidstnævntes vedkommende alene med forbehold af deres adgang til på grundlag af en efter et frit valg truffet beslutning ikke at fortsætte arbejdsforholdet hos den nye virksomhedsindehaver efter overførslen. Domstolen har endvidere i samme doms præmis 17 udtalt, at direktivets bestemmelser gælder for alle og således også for arbejdstagernes faglige repræsentanter, der ikke kan fravige direktivets bestemmelser ved overenskomst med overdrageren eller erhververen.
- 33 Endelig kan det ikke lægges til grund, at en bestemmelse som artikel 47, stk. 5, i 1990-loven, der medfører, at en virksomheds arbejdstagere mister de garantier, de

har ifølge direktivet, udgør en bestemmelse, der er gunstigere for arbejdstagerne i direktivets artikel 7's forstand.

34 Domstolen har i øvrigt tidligere forkastet en sådan argumentation i nævnte D'Urso-m.fl.-dom, præmis 18 og 19. Det var i denne sag blevet gjort gældende, at en fortolkning af direktivet, hvorved det hindres, at overskydende arbejdskraft i virksomheden fortsat er ansat hos overdrageren, vil kunne stille de pågældende arbejdstagere mindre gunstigt dels, fordi en eventuel erhverver vil kunne blive afskrækket fra at overtage virksomheden, såfremt han skal beholde den overførte virksomheds overskydende personale, dels, fordi dette personale vil blive afskedit og således miste de fordele, det eventuelt kunne have opnået ved at fortsætte arbejdsforholdet i forhold til overdrageren.

35 Domstolen bemærkede over for denne argumentation, at det ganske vist ifølge direktivets artikel 4, stk. 1, er udelukket, at en virksomhedsoverførsel i sig selv kan give overdrageren eller hververen en begrundelse for at foretage afskedigelser, men at denne bestemmelse dog ikke »er ... til hinder for, at der kan ske afskedigelser af økonomiske, tekniske eller organisatoriske årsager, der medfører beskæftigelsesmæssige ændringer«. Den tilføjede, at direktivet heller ikke er til hinder for, at eventuelle i national ret gældende regler — hvorefter overdrageren har adgang til for så vidt muligt at undgå afskedigelser, at nedbringe eller helt undgå omkostninger, der skyldes et overtal af beskæftigede arbejdstagere — også efter overførslen kan finde anvendelse til fordel for erhververen.

36 Det forelagte spørgsmål skal derfor besvares med, at direktivet finder anvendelse på overførsel af en virksomhed, for hvilken der i henhold til artikel 2, stk. 5, litra c), i 1977-loven er truffet afgørelse om, at der foreligger en virksomhedskrise.

Sagens omkostninger

- 37 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt af Pretura di Lecce ved kendelse af 2. december 1993, for ret:

Rådets direktiv 77/187/EØF af 14. februar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter, finder anvendelse på en virksomhed, for hvilken der i medfør af artikel 2, stk. 5, litra c), i italiensk lov nr. 675 af 12. august 1977 er truffet afgørelse om, at der foreligger en virksomhedskrise.

Puissochet

Moitinho de Almeida

Gulmann

Jann

Sevón

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. december 1995.

R. Grass
Justitssekretær

J.-P. Puissochet
Fungerende formand for Femte Afdeling